

ใบงานที่ 1 รายวิชา ท 21101 ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนปทุมพิทยาคม จังหวัดอุบลราชธานี
เรื่อง ฝึกย่อความ

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้แต่ละกลุ่มสรุปใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้าต่อไปนี้

๑. ทางขวามือของบ้านเสนาบดีเป็นบ้านของช่างตีเหล็ก ส่วนทางซ้ายเป็นบ้านของช่างไม้ ทั้งช่างตีเหล็กและช่างไม้ทำเสียงดังหนวกหูทั้งวันทั้งคืน ท่านเสนาบดีทนไม่ไหวเต็มที่ ก็เรียกช่างทั้งคู่มาสั่งให้ย้ายบ้านไปเสียเถิด

๒. วันหนึ่งช่างตีเหล็กได้มาเยี่ยมท่านเสนาบดี บอกแก่ท่านว่า “ได้ทำขอรับ กระผมกำลังจะย้ายบ้าน ตามที่ท่านประสงค์”

๓. ต่อมาอีกสักครู่ ช่างไม้ก็เข้ามาเยี่ยมคารวะท่านเสนาบดี กล่าวแก่ท่านว่า “ได้ทำขอรับ กระผมกำลังจะย้ายบ้านอยู่เหมือนกัน

๔. เสนาบดีโล่งอกเมื่อได้ยินดังนั้น แต่สร้างทำเป็นเสียใจ เสียหายที่จะต้องเสียเพื่อนบ้านไป จึงรับรองอย่างดี เลี้ยงส่งด้วยอาหารชั้นดี แล้วส่งแขกกลับไป

๕. แต่ก็น่าแปลกพอดู เพราะทั้งเสียงเลื่อยไม้และเสียงค้อนตีเหล็กยังดังอีกที่ทึกรึกรึโครมต่อไปเหมือนเก่า ท่านเสนาบดีประหลาดใจ รำคาญใจด้วย จึงสั่งบ่าวไพร่ให้ออกไปสืบดูที่หรือว่ามันคืออะไร

๖. บ่าวกลับมารายงานว่า ทั้งช่างไม้กับช่างตีเหล็กต่างก็ย้ายบ้านไปแล้วตามที่ทั้งคู่สัญญาไว้กับท่านว่าจะย้าย ช่างไม้ย้ายไปอยู่บ้านช่างเหล็ก ส่วนช่างเหล็กก็ย้ายไปอยู่บ้านช่างไม้ แล้วทั้งสองก็ตีเหล็กและเลื่อยไม้อย่างสำราญบานใจต่อไปทั้งวันทั้งคืน

(จากนิทานเรื่อง เขาย้ายบ้านไปแล้ว..แต่ว่า ของสาราณรัฐเกาหลี่ ท่านผู้หญิงสมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา แปลจากหนังสือมาหัวเราะกันเถิด หน้า ๑๗-๑๘)

ข้อความที่ย่อแล้ว

ย่อนิทานเรื่องเขาย้ายบ้านไปแล้ว...แต่ว่า
ของสาธารณรัฐเกาหลี แปลโดยท่านผู้หญิงสมโรจน์ สวัสดิกุลณ
อยุธยา จากหนังสือเรามาหัวเราะกันเถิด ความว่า

บ้านของเสนาบดีอยู่ระหว่างบ้านของช่างไม้และช่างตีเหล็ก
ทั้งสองทำเสียงดังทั้งวันทั้งคืน

ท่านเสนาบดีทนไม่ไหวจึงบอกให้ย้ายบ้าน

วันหนึ่งช่างตีเหล็กมาเยี่ยมเสนาบดีและบอกว่าเขากำลัง

จะย้ายบ้านและช่างไม้ก็มาบอกว่าจะย้ายบ้านเหมือนกัน

เสนาบดีแสร้งทำเป็นเสียใจจึงเลี้ยงส่งด้วยอาหารอย่างดี

แต่น่าแปลกที่ยังคงมีเสียงดังเหมือนเดิม

เสนาบดีจึงสั่งให้บ่าวไพร่ไปสืบดู

และกลับมารายงานว่าทั้งคู่ย้ายบ้านสลับกัน

ใบงานที่ 2 รายวิชา ท 21101 ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนปทุมพิทยาคม จังหวัดอุบลราชธานี
เรื่อง ฝึกย่อความให้ชำนาญ

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนย่อความเรื่องต่อไปนี้

เรื่องที่ 1

เรื่องเกิดเมื่อขณะข้าพเจ้ายังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในช่วงเวลานั้น เป็นช่วงที่โรงเรียนของข้าพเจ้าเข้าค่ายพักแรม ลูกเสือและเนตรนารีจำนวน 200 กว่าคน ได้ไปเข้าค่ายในโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำ ใช้เวลา 2 วันในการเข้าค่าย พวกเราต่างตื่นตื่นกันยกใหญ่ ในขณะที่ลูกเสือเนตรนารีกำลังตั้งค่ายกันอยู่หลังอาคารเรียน ซึ่งมีต้นไม้ใหญ่หลายต้น ต้นหนึ่งมีรังผึ้งขนาดใหญ่มากอยู่สูงเกือบถึงยอดไม้ ครั้งแรกที่ไปถึง คณะครูต่างปรึกษากันว่าจะย้ายค่ายเพราะเกรงจะมีอันตราย

แต่ชาวบ้านและครูที่อยู่โรงเรียนแห่งนั้นบอกว่ามันไม่ทำอันตรายอะไรหรอก ดังนั้นจึงตัดสินใจอยู่ค่ายที่นี้

ในช่วงบ่ายของวันแรก ก็มีเหตุการณ์เกิดขึ้น ผึ้งจำนวนมากต่างบินลงมาจากยอดไม้ บินไล่ต่อย

ลูกเสือ เนตรนารีที่กำลังเข้าฐานเรียนวิชาต่าง ๆ กันอยู่

มีเพื่อนของข้าพเจ้าซึ่งเป็นเนตรนารีคนหนึ่งซึ่งเรียนอยู่ได้ต้นไม้ที่นั่นพอดี

เลยตกเป็นเป้าของผึ้งจำนวนมากที่รุมต่อย เพื่อนของข้าพเจ้าส่งเสียงร้องอย่างเจ็บปวด

ทันใดนั้นมีลูกเสือคนหนึ่งวิ่งออกไปถอดเสื้อของตัวเองคลุมร่างเนตรนารีผู้โชคร้ายไว้

ปล่อยให้แผ่นหลังทั้งแผ่นถูกผึ้งต่อย จากนั้นเขาได้ประคองเนตรนารีฝ่าฝูงผึ้งออกไป

จนไปถึงหน้าโรงเรียน เขาได้ล้มลงและสลบไปเพราะพิษของผึ้งไม่ไหว

แต่เขาได้พาเพื่อนเนตรนารีออกจากฝูงผึ้งได้โดยปลอดภัยไม่เจ็บมากไปกว่านั้น

ต่อจากนั้นคุณครูได้นำลูกเสือและเนตรนารีทั้งสองคนส่งโรงพยาบาล

ส่วนพวกเราที่ย้ายค่ายห่างออกมาจากรังผึ้ง

เขาช่างเป็นลูกเสือที่น่านับถือจริง ๆ ในสายตาของข้าพเจ้า

(จากเรื่องเล่าประสบการณ์ “น้ำใจในลูกเสือ” ของนายสมร กิ่งสุวรรณ ผลงานรองชนะเลิศอันดับ 1
โครงการน้ำใจดีใจ สร้างสรรค์สังคมไทย จัดโดย บริษัทดีคอลเจน)

เรื่องที่ 2

ปัจจุบันโทรทัศน์แท็บจะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันไปแล้ว ท่านเคยทราบไหมว่าโทรทัศน์มีส่วนทำให้ลูกหลานของท่านอ้วน

เราต้องยอมรับความจริงกันก่อนว่า ทุกวันนี้เด็กใช้เวลาอยู่หน้าจอโทรทัศน์ วันละหลาย ๆ ชั่วโมง คุณพ่อคุณแม่หลายคนใช้โทรทัศน์เลี้ยงลูกแทนตัว เด็กบางคนจึงแทบจะเรียกได้ว่า กินนอนหน้าจอโทรทัศน์กันเลย ผลที่ตามมาก็คือ เด็กเหล่านั้น

นับตั้งแต่เด็กเล็กไปจนถึงเด็กวัยรุ่นเป็นโรคอ้วน ในเรื่องนี้ นายแพทย์วิลเลียม เอช คิทซ์ ชาวอเมริกันได้ศึกษาแล้วจากเด็กอายุ 6-17 ปี ผลก็คือ

ความสัมพันธ์ระหว่างเวลาที่ใช้ดูโทรทัศน์กับโรคอ้วนออกมาอย่างชัดเจนว่า ในเด็กที่ดูโทรทัศน์นาน ๆ ถ้าดูมากขึ้น 1 ชั่วโมงจะมีโอกาสอ้วนเพิ่มขึ้น 2% สาเหตุก็คือ

การนั่งดูโทรทัศน์ใช้พลังงานน้อยกว่าออกไปวิ่งเล่นอย่างเทียบกันไม่ได้

แล้วการนั่งดูโทรทัศน์ยังชวนให้มีขนมขบเคี้ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งขนมหลอกเด็กที่โฆษณาทางโทรทัศน์ ซึ่งล้วนอุดมด้วยแคลอรี น้ำตาล และไขมันที่ทำให้อ้วนแต่ไม่ได้ให้คุณค่าทางอาหาร

แพทย์จึงแนะนำว่า ถ้าไม่ต้องการให้เด็กของท่านอ้วน โปรดอย่าให้เด็กดูโทรทัศน์มากเกินไป

(เรื่องที่วิทำให้เด็กอ้วน จาก “3 นาทีมีสาระ” ของ ธนาคารกสิกรไทย)